

Той не утира!

Роденъ и откърменъ въ политикъ на Балкана, възпитанъ въ духътъ на своитѣ дѣди, отрасълъ и живѣлъ съ скърбитѣ и радоститѣ на своя народъ, Ботевъ отъ рано долавя въ душата си тъжната пѣсенъ, която му напѣва за дълга къмъ поробения братъ — робъ.

Съ стихийенъ устремъ той е развѣлъ знамето на борбата и смѣло събира роднитѣ синове копнѣещи да видятъ България свободна.

Несъкрушимъ и величественъ ще сие презъ вѣковетѣ образа на Ботевъ, и този образъ ще израства все по-моощенъ, по-величественъ въ душитѣ на поколѣнията и въ душитѣ на всички, които намиратъ въ неговата поезия едно откровение, а въ трагичния му край чувствуватъ голготската мъка на единъ народъ, който отъ вѣкове носи тежкия кръстъ на своето историческо предопредѣление.

Името и дѣлото на Ботева трѣбва да бждатъ днешенъ и утрешенъ кумиръ на младитѣ поколѣния, а славата му вѣченъ по-викъ за правда и свобода.

Отрасналъ и живѣлъ въ дни на тежка тирания, израстналъ всрѣдъ коравитѣ нужди на народа, всрѣдъ неговитѣ мъки и страдания, очитѣ му сж потърсили свободата, а дѣсницата му се е издигнала високо да унищожи робскитѣ вериги.

Никой другъ борецъ не е съчетавалъ така добре въ своя животъ идеята съ дѣлото. Личността

на Ботевъ се явява като предтеча на борбата за новъ и справедливъ редъ.

Ботевъ е доловилъ неоспоримата истина, че живота ражда красота и добруване всѣкога, когато предъ дѣлото и подвига свѣти пламъка на родолюбieto. И ако има нѣщо, което да издига образа на Ботева презъ днитѣ на възраждането и днесъ го прави най-близъкъ до сърцето на българина, то е преди всичко волята му да жертва живота си всѣкога въ името на правдата и свободата на своя народъ.

Любовта къмъ народа му е дала възможность да схване, не само това, което е настроение и духъ на времето, но и онова което е постоянно, което живѣе въ душата на народа и е връзка между вчера днесъ и утре — любовта на българина къмъ Родината.

Животътъ и творчеството, мисълта и волята на Ботева сж едно цѣло. Тѣ изгрѣватъ, като грамадно слънце, което ще стопля винаги душитѣ на поколѣнията съ огненитѣ лъчи на своята мощъ.

На 2. юний 1876 год. падна пронизанъ отъ вражески крушумъ пѣвецътъ и борецътъ, мечтателътъ и политикътъ, но неговиятъ образъ вѣчно ще живѣе въ сърцата на бранническата младежъ, готова да следва заветътъ му:

„Да изпълнимъ дума заветна на смъртъ, братко, на смъртъ да вървимъ“.

Бранникъ Йорд. Д. Катковъ
Пазарджикъ